

Sygn. akt VII Ua 24/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Makarewicz

Sędziowie: SO Danuta Dadej-Więsyk (spr.)

SR del. do SO Renata Borek-Buchajczuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy z odwołania A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt VII U 111/14

apelację oddała.

Danuta Dadej-Więsyk Teresa Makarewicz Renata Borek –Buchajczuk

Sygn. akt VII Ua 24/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 5 grudnia 2013 roku przyznającej ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 10.560 zł.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawczynie A. G. była zatrudniona w Urzędzie Pocztowym (...) jako asystent i z tego tytułu podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu. W dniu 26 czerwca 2009 roku wnioskodawczynie zajmowała się obsługa klientów urzędu. Przy przepakowaniu przesyłki A. G. kucnęła przy paczce. Aby uniknąć nadeptnięcia innej paczki, która tam leżała, wygięła kolano do środka i w tej chwili poczuła silny ból w lewym kolanie. Pomimo występowania bólu wnioskodawczynie dokończyła obsługę klienta i pracowała do końca zmiany. W dniu 2 lipca 2009 roku wnioskodawczynie udała się do Przychodni (...) przy al. (...). Lekarz stwierdził u niej prawdopodobieństwo uszkodzenia łąkotki lub podwinięty fałd maziowy w kolanie. Od dnia 9 lipca 2009 roku

wnioskodawczyni rozpoczęła rehabilitację kontuzjowanego kolana, która trwała 10 dni. Wcześniej przed rehabilitacją uzyskała zwolnienie lekarskie, na którym przebywała od 3.07.2009 r. do 14.09.2009 r.

W czasie tego ostatniego zwolnienia wnioskodawczyni poddała się leczeniu operacyjnemu w Centrum Medycznym (...) na podstawie rozpoznania pęknięcia chrząstki stawowej rzepki i obu kłykci lewej kości udowej oraz pourazowego przerostu fałdu maziowego podrzepkowego lewego kolana (protokół powypadkowy, k. 53 tom II akt ZUS).

Ponieważ pracodawca nie uznał przedmiotowego zdarzenia za wypadek przy pracy, A. G. wniosła pozew o sprostowanie protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 13 listopada 2009 roku poprzez wpisanie w pkt 7, że wnioskodawczyni uległa wypadkowi przy pracy (pозew, k. 1-3 akt sprawy VII P 1200/11). Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 roku Sąd uwzględnił powództwo A. G. w zakresie sprostowania protokołu powypadkowego (odpis wyroku, k. 2 akt ZUS).

W dniu 10 lutego 2010 roku, wnioskodawczyni uległa kolejnemu wypadkowi przy pracy - na parkingu pocztowym weszła w opaskę do spinania paczek służbowych i ponownie uszkodziła, niewyleczone jeszcze, lewe kolano (bezsporne wyjaśnienia wnioskodawczyni k. 29v.,k.ll4)

Orzeczeniem z dnia 12 listopada 2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił u wnioskodawczyni A. G. 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 26 czerwca 2009 roku (orzeczenie, k. 62 tom II akt ZUS) opisane w orzeczeniu, stanowią sumę trwałego, a nie długotrwałego uszczerbku. W sprzeciwie wnioskodawczyni wskazała, że długotrwały uszczerbek jest niesprawnością powyżej 6 miesięcy rokującą poprawę, natomiast ona nadal chodzi o kulach i nadal nie ma poprawy jej stanu zdrowia (sprzeciw, k. 63 tom II akt ZUS).

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, orzeczeniem z dnia 2 grudnia 2013 roku Komisja

Lekarska ZUS ustaliła u wnioskodawczyni A. G. 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 26 czerwca

2009 roku (orzeczenie, k. 67 akt ZUS).

Dnia 5 grudnia 2013 roku organ rentowy wydał przedmiotową decyzję, przyznającą A. G. jednorazowe odszkodowanie w wysokości 10560 zł, co odpowiada ustalonemu przez Komisję Lekarską ZUS 15- procentowemu długotrwałemu uszczerbkowi na zdrowiu, spowodowanemu wypadkiem przy pracy z dnia 26 czerwca 2009 roku (decyzja, k. 68 tom II akt ZUS).

Postanowieniem z dnia 15 września 2014 roku Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy-traumatologa w celu wypowiedzenia się, po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną oraz przebadaniu wnioskodawcy, czy w wyniku zdarzenia z dnia 26 czerwca 2009 roku skarżąca doznała uszczerbku na zdrowiu, jeśli tak, to jakiego rodzaju i w jakiej wysokości, z uzasadnieniem swego stanowiska (postanowienie, k. 13).

Biegły Z. T. w opinii z dnia 15 listopada 2014 roku stwierdził, że wnioskodawczyni przeżyła dwa urazy lewego stanu kolanowego: pierwszy dnia 26 czerwca 2009 roku podczas pracy, drugi natomiast dnia 10 lutego 2010 roku, gdy kończyny dolne zaplątały się w plastikową taśmę. Ponadto wnioskodawczyni przeżyła czterokrotnie leczenie operacyjne lewego stanu kolanowego. Podczas urazów, zabiegów operacyjnych oraz po przebytych infekcyjnym zapaleniu lewego stawu kolanowego dochodziło do wielokrotnych, traumatyzujących naruszeń struktur wewnątrzstawowych. W wyniku tych ingerencji biegły stwierdził w konkluzji opinii, że nie jest w stanie określić, nawet z przybliżeniem, jaki procentowy uszczerbek na zdrowiu w chwili obecnej może być następstwem zdarzenia z dnia 26 czerwca 2009 roku (opinia, k. 22).

Wyznaczony do sporządzenia opinii kolejny biegły M. G. w opinii z dnia 8 stycznia 2015 roku stwierdził, że aktualny stan funkcjonalny lewego kolana jest związany ze schorzeniem samoistnym, obecnym u wnioskodawczyni przed zdarzeniem z dnia 26 czerwca 2009 roku, wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 roku oraz wypadkiem z dnia 10 lutego 2010. Następstwa tych dwóch urazów nałożyły się na schorzenie samoistne obecne już wcześniej, tj. chondromalację

lewego stanu kolanowego. Uwzględniając dokumentację medyczną, mechanizm urazu oraz rozległy charakter zmian opisanych w czasie artroskopii kolana należy stwierdzić, iż zmiany o charakterze chondromalacji lewego kolana były obecne u wnioskodawczyni przed zdarzeniem z dnia 26 czerwca 2009 roku, sam wypadek nie mógł spowodować nasilenia tych dolegliwości. Biegły wyjaśnił jednocześnie, że ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 roku jest znacznie utrudnione, gdyż następstwa tego urazu nałożyły się na schorzenie samoistne obecne wcześniej oraz następstwa urazu lewego kolana z dnia 10 lutego 2010 roku. Ostatecznie uznał za prawidłowy ustalony przez ZUS 15 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu, w związku z wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 roku (opinia, k. 56).

Wobec zastrzeżeń do opinii strony dowołującej się Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2015 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy z sądowej listy biegłych celem ustalenia procentowej wysokości uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznała wnioskodawczyni w wyniku wypadku przy pracy z dnia 26 czerwca 2009 roku.

W opinii z dnia 10 października 2015 roku biegły G. K. stwierdził u wnioskodawczyni uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 26 czerwca 2009 roku w wysokości 9,5 %. W uzasadnieniu opinii biegły uznał, iż nie jest możliwym ani racjonalnie dopuszczalnym udowodnienie związku przyczynowego aktualnej dysfunkcji kończyny z wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 roku. Biegły odniósł się również do zastrzeżeń wnioskodawczyni do poprzedniej opinii stwierdzając, że są one swobodnymi dywagacjami odwołującej się na temat błędów medycznych leczenia odwołującej i treść tych zastrzeżeń nie nadaje się do merytorycznej dyskusji czy polemiki, ponieważ nie odnosi się do tez i ich uzasadnienia zawartych w sporządzonych dotychczas biegłych sądowych (opinia, k. 122-,123).

Sąd Rejonowy podzielił ustalenia w.w. biegłych uznając, iż złożone przez nich opinie zostały wydane po analizie dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, po jej przebadaniu i z uwzględnieniem wiedzy medycznej obu biegłych. Opinie te, a zwłaszcza opinia G. K. jasno i stanowczo odpowiadają na pytania Sądu. Wynika z nich, że przyjęty przez ZUS 15 % uszczerbek na zdrowiu został ustalony prawidłowo, a nawet zawyżony.

Sąd I instancji oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni co do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza chorób zakaźnych na okoliczności związane z zarażeniem się przez wnioskodawczynię wirusem żółtaczki wszczepiennej w okresie leczenia przedmiotowego

urazu uznając, iż okoliczność ta nie pozostaje bowiem w adekwatnym związku przyczynowym

z wypadkiem przy pracy oraz oddalił wniosek skarżącej o dopuszczenie dowodu z opinii

kolejnych biegłych lub instytucji z zakresu ortopedii uznając sporne okoliczności sprawy za wyjaśnione.

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 11 ust. 1 ustawy dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stosownie do treści art. 11 ust. 3 cyt. ustawy za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii: Z. T., M. G. oraz G. K.. Z opinii biegłych Z. T. i M. G. wynikało, że nie ma możliwości dokładnego ustalenia wysokości uszczerbku, którego doznała wnioskodawczyni, przy czym biegły M. G. przychylił się do orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS ustalającej 15 % długotrwałego uszczerbku. Natomiast biegły K. stwierdził niższą wysokość procentową doznanego uszczerbku, tj. 9,5 %.

Wobec ustalenia, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni związku z wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 r. został ustalony prawidłowo Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła wnioskodawczyni zarzucając:

1. Naruszenie prawa procesowego poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. naruszenie dyspozycji art. 233 § 1 kpc poprzez jednostronną ocenę dowodów, bezzasadnego pominięcia dowodów z błędów w dokumentacji medycznej, które miały istotny wpływ na opinię biegłych i wyrokowanie Sądu.

2. Naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 2 kpc poprzez wadliwe sporządzenie

uzasadnienia wyroku i braku w uzasadnieniu przyczyn, dla których moim

dowodom załączonym do zastrzeżeń biegłych odmówił wiarygodności i mocy

dowodowej.

3. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 11 i 12 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o

ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z § 8, § 9, §10, § 11 oraz pkt 154,155 i 156 załącznika rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania poprzez ustalenie zaniżonego procentowego uszczerbku na zdrowiu na skutek bezzasadnej tezy (opartej na nieprawdziwych wpisach w dokumentacji, nie potwierdzonych dowodami np. skierowaniami od lekarza rodzinnego), że uszkodzenie kolana było przed wypadkiem w pracy, z winy choroby samoistnej.

Powołując się na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 kpc skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu II instancji, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe.

Sąd I instancji właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji, prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy, trafnie zastosował prawo materialne. Sąd Okręgowy podzielił rozważania i ustalenia prawne Sądu Rejonowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego, szczegółowego przytaczania. Sąd Okręgowy podzielił również ocenę prawną wskazaną jako podstawę rozstrzygnięcia zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 199 poz. 1673 ze zm.) ubezpieczonemu który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stosownie do treści art. 11 ust. 3 powołanej ustawy za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie wysokości jednorazowego odszkodowania z tytułu zdarzenia mającego miejsce w dniu 26 czerwca 2009 r., a w szczególności, czy wysokość ta była wyższa niż 15 % uszczerbku na zdrowiu skarżącej.

Okoliczność ta była przedmiotem ustaleń opinii trzech biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii.

Z opinii dwóch z nich wynikało, że nie ma możliwości dokładnego ustalenia wysokości uszczerbku, którego doznała wnioskodawczyni, przy czym jeden z biegłych przychylił się do orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS ustalającej 15 % długotrwałego uszczerbku. Natomiast trzeci, ostatnio opiniujący biegły ortopeda stwierdził niższą wysokość procentową doznanego uszczerbku tj 9,5 %.

Wbrew zarzutom apelującej opinie mają wartość merytoryczną, biegli w opinii uwzględnili dołączoną dokumentację medyczną, omówili wyniki badań. Podnoszona w opinii sprzeczność w zapisach opinii biegłego G. K. jest bezzasadna i wynika być może z niezrozumienia jej treści. Biegły wyraźnie odniósł się również do zapisu lekarza badającego odnośnie wcześniejszych braków i urazów lewego kolana i zaznaczył, iż w aktach brak jest potwierdzenia wcześniejszych urazów tego stawu lub wizyt specjalistycznych. Tym samym zarzut skarżącej, iż biegli nie odnieśli się do twierdzeń skarżącej odnośnie błędnych zapisów w dokumentacji jest chybiony.

Nie ma również uzasadnienia twierdzenia ubezpieczonej, zawarte w apelacji, iż ZUS zataił orzeczenie konsultanta ortopedy J. A. (1) z dnia 4.11.2013 r., który prawdopodobnie uznał jej wyższy stopień procent uszczerbku w następstwie wypadku przy pracy w dniu 26.06.2009 r.

Opinia specjalistyczna lekarza konsultanta ortopedy-traumatologa dr J. A. znajduje się na k. 22-24 dokumentacji medycznej i była ona podstawą ustaleń opinii lekarskich ZUS a następnie zaskarżonej decyzji.

Natomiast uwagi o braku w aktach ZUS orzeczenia o przyznaniu III grupy inwalidzkiej na stałe w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6.11.1975 r. dot. urazu lewej ręki nie mają związku z przedmiotem niniejszego sporu.

Niezasadny jest natomiast zarzut apelacji pominięcia przez Sąd wykazania przez skarżącą pogorszenia stanu zdrowia w następstwie wypadków przy pracy a nie pogorszenia z ogólnego stanu zdrowia, w tym następstw choroby samoistnej.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż przedmiot niniejszego postępowania stanowi wysokość uszczerbku w związku z jednym zdarzeniem z dnia 26.06.2009 r. Ponadto biegli ortopedzi wyjaśnili, że obecny stan kolana lewego wnioskodawczyni jest wypadkową kilku czynników, które trudno od siebie oddzielić. Po pierwsze A. G. przed wypadkiem z dnia 26 czerwca 2009 r. cierpiała na samoistne schorzenie w postaci chondromalacji lewego kolana. Na istnienie samoistnej choroby przed dniem wypadku zwrócił już uwagę biegły M. R. w opinii sporządzonej w sprawie VII P 1200/11 tut. sądu. Biegły w opinii tej przyjął, że niefortunny ruch wnioskodawczyni w dniu 26 czerwca 2009 r. był czynnikiem zewnętrznym, pogarszającym istniejącą już chorobę zwyrodnieniową kolana. Fakt braku

leczenia przed tą datą nie oznacza braku choroby. Nadto kolejny wypadek z dnia 10 lutego 2010 r. ponownie pogorszył stan tego kolana.

Okoliczności zawartych i opisanych w opinii apelant nie podważył w apelacji skutecznie, a twierdzenie, o tym że wnioskodawczyni doznała wyższego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 26.06.2009 r. zostało oparte jedynie na odmiennej ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni, a nie na rzeczywistych dowodach w sprawie.

W ocenie Sądu II instancji prawidłowo Sąd Rejonowy uznał opinie wskazanych biegłych za miarodajny dowód w sprawie. Biegli wydając opinie o stanie zdrowia wnioskodawczyni, opierali się na wynikach badania przedmiotowego, a także ocenili dołączoną do akt dokumentację medyczną. Ta dokumentacja medyczna oraz wyniki badania przedmiotowego stanowiły podstawę do określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni dowodu jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, IIUKN 685/98, OSNAPIUS 2000/17 7655).

Sąd Rejonowy przyjął za podstawę rozstrzygnięcia zebrany materiał dowodowy. Zarzuty apelującej, że Sąd I instancji oparł swoje ustalenia na błędnej ocenie zebranego materiału dowodowego, albo na błędnie ustalonym stanie faktycznym są w tej sytuacji chybione.

Wyrok Sądu Rejonowego jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa a zarzuty apelacyjne jako bezzasadne podlegają oddaleniu.

Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.